

under en anden Forudsætning og har faaet en noget anden Sammensætning, end Tilfældet vilde have været, hvis der havde været frit, almindeligt Valg, og naar man har vedtaget en Grundlov, der fordobler Vælgerantallet, saa har det nogen Betydning, at de nye Vælgere kommer med til at afgøre denne Sag. Naar man har den Opfattelse, som Ministeren har, kan man jo godt sige, at der ikke er nogen saglig Grund til at ønske, at Sagen først bør afgøres, efter at der har været Valg efter den nye Grundlov. I Forbindelse dermed eller maaske senere talte den højtærede Minister om den nuværende Rigsdags Competence. Der er vist ingen, der nærer Tvivl om dens juridiske Competence; men derfor kan man meget godt mene, at Rigsdagen under disse Forhold ikke burde indlade sig paa at afgøre store Spørgsmaal, før den nye Vælgerbefolkning kommer med til at bestemme Rigsdagens Sammensætning, og navnlig ikke burde gøre det i Spørgsmaal, hvorom der er meget stærkt delte Meninger i Befolkningen, i hvert Fald meget heftigt Strid.

Saa udviklede den højtærede Indenrigsminister meget vidtløftigt Nødvendigheden af, at de to Partier i Folketinget, som nu bærer Regeringen, ogsaa gennem Sammensætningen af en ny Regering kom til at have den førende Stilling. Da Talen var om det Forhold, som vi har ment, det kunde være rimeligt at bestemme Ministeriets Sammensætning efter, udtalte Ministeren, at det var jo rigtigt nok, at Venstre havde 66 Medlemmer i Folketing og Landsting, men disse 66 svarede ikke til Partiets Styrke ude i Befolkningen. Det er rigtigt; det gør de ikke. Men det gør de 38 Medlemmer, som det radikale Parti har, heller ikke. Dersom der var blevet valgt efter Forholdstalsvalg i 1913, saa antager jeg, at det radikale Parti i Folketinget vilde have haft omtrent en Snes i Stedet for ca. 30 Medlemmer. Det var et meget lille Parti til at danne Regering paa, og jeg kan ikke indse, at der skulde være noget for Land og Rige farligt i, at dette mindste Parti, det Parti, der har de færreste Vælgere, ikke kom til at have Flertal i en Samlingsregering, eller at det skulde have nogen Interesse for Landets indre Forhold, at der var 7 Ministre som Repræsentanter for det ministerielle Flertal, medens der kun var 6 for de øvrige Partier. Det kan jeg ikke erkende, og jeg kan ikke se, at den højtærede Minister har nævnt noget som helst

reelt Argument i saa Henseende. Han talte om Nødvendigheden af, at det Parti er det førende; men der er jo ingen, der tænker sig, at der under et Samlingsministerium som det, der paatænkte, skulde ske store Ting, skulde gennemføres store Reforme eller sligt. Jeg antager, at et saadant Ministerium i al Stilhed vilde have nøjedes med at administrere, og at der skulde være noget særlig fordelagtigt i, end sige nogen Nødvendighed for, at det netop blev disse Partier, der i denne Henseende skulde være de førende, kan jeg ikke erkende. Jeg kan derimod tænke mig, at nogen Magtsyge kan spille en Rolle i saa Henseende. Noget reelt kan der ikke være.

Med Hensyn til Forholdet udadtil udtalte den højtærede Minister, at der var jo ingen, der havde erklæret sig for ikke neutral, at der var ikke kommet nogen Indsigelse imod den Udenrigspolitik, der førtes, og at der deri, at man mente, det var nødvendigt udadtil, at Regeringen fik samme Præg som hidtil, ikke laa nogen Fornærmelse eller Til sidesættelse af de andre Partier her i Landet. Men ikke længe efter kom den højtærede Minister ind paa at udtale, at den Bevægelse, som nu var rejst mod de vestindiske Øers Salg under de øjeblikkelige Forhold, var baaret oppe — eller noget i den Retning i alt Fald — af Fantaster og ikke neutrale, og man kan jo ikke lade sig bære oppe af noget, dersom man ikke selv har noget af det samme hos sig. Jeg maa gentage, hvad jeg sagde før, at en saadan Udtalelse, et Forsøg paa at gøre noget saadant gældende overfor Udlandet, er utilbørligt. Der ligger ikke noget til Grund derfor fra den øvrige Del af Rigsdagen, og derfor bør det ikke fremsættes.

Men de andre Partiers store Imødekommen førte jo til, at Regeringspartierne kunde have faaet 7 Repræsentanter i det nye Ministerium, dersom de havde kunnet faa Hans Majestæt til at indse, at det var rigtigst, bedst og nødvendigt. Nu siger den højtærede Minister, at det vilde have været at stille Kongen ukonstitutionelt, det vilde have været at bringe ham i en pinlig Stilling, hvis man vilde gøre ham til Opmand. Derimod skulde det være mere konstitutionelt, om man paa Forhaand var gaaet til at foreskrive Kongen, hvem han skulde udnævne. Jeg synes ikke, at Hans Majestæt vilde have været heldigere stillet i sidste Tilfælde end i første Tilfælde; tværtimod synes jeg, at